

DRAVSKA POŠTA

Neodvisno glasilo vseh poštних nameščencev Dravske banovine

Štev. 8

V Ljubljani, dne 21. avgusta 1935.

Leto I.

† Adolf Kaffou, višji p. t. kontrolor

Kar onemeli smo, ko se je 1. t. m. proti poldnevnu raznesel glas, da nas je za vedno zapustil tisti naš krepki, vedno šegavi Dolfe. In vsi vase pogreznjeni smo ga res že 48 ur nato spremili k Sv. Križu.

Vsi vemo, da prej ali slej pridemo za njim. Na to smo vsi vdano pripravljani, a vendar nam je hudo, da mu ni bilo dano, da bi se še pomudil med nami, ki smo ga imeli res radi. V merilu z večnostjo ne pomeni nekaj let nič, za življenje, ki ga moramo živeti drug ob drugem in drug z drugim, pa veliko.

Zbogom Dolfe!

Jože Kumer, Ljubljana:

Bodimo dosledni!

»Dravska pošta« je v svoji prvi številki v članku »Uvodna beseda« objavila naslednje: »Pisali bomo v duhu pomirjenja, sodelovanja in stanovske solidarnosti. Naj gre v pozabljeno način pisanja dosedanjih naših glasil, posebno še tistih, ki jim je bila osebna nota posebno pri srcu. Za izzivanje, napade, vnemanja strasti ne bomo imeli niti kotička prostora. Še namigavanj ne bomo dopuščali. Izkustvo nas uči, da vede vse to samo do vedno globljega razdora, ki se ga moramo vsi dobri državljani otesati. Nepotrebni spori v posameznih strokah kvarijo skupno silo državne organizacije.«

Gotovo je, da je ta uvodni članek v »Dravski pošti« kakor tudi vsa pestra vsebina ostalih člankov, ki so bili pisani v tem duhu, pripomogla do tako lepega števila naročnikov. Besede, ki sem vam jih ponovil, bi morale biti vodnik za vse člane konzorcija, ker ravno v tej uvodni besedi so bile podane vse smernice, katerih naj se »Dravska pošta« kot glasilo vseh poštних nameščencev Dravske banovine drži.

Žal, da je že v svoji tretji številki uprava glasila krenila s svoje začrtane smeri ter objavila članek »Naši sestanki«, ki po vsebini ne odgovarja zgoraj citiranim načelom, kajti v njem je poleg nekaterih resničnih podatkov, zapostavljanje ženskega osebja v p. t. t. stroki, vse polno osebnih napadov in namigovanj. V podrobnosti tega članka, ki bi bil lahko odličen, če ne bi bilo vanj vnesenega toliko osebnega maščevanja in sovraštva, se

ne spuščam. Uredništvo je članek sicer opremilo s pripombo, ki pa ni imela zaželenega uspeha.

V četrti številki najdemo zopet članek »Naši sestanki«. Dočim očita v drugem odstavku pisec tega članka pomanjkanje inteligence vsem, ki prvega članka niso odobrvali, jim v petem odstavku že oponaša neumevanje in pomanjkanje čuta do svojega bližnjega. Res škoda, da pisec članka ni podpisal, ker bi se glede pomanjkanja čuta do svojega bližnjega morda tudi do najbližjega dalo ugotoviti, ali je pisec res glede inteligence in socialnega čuta tako vzvišen nad druge, da se čuti poklican, te nedostatke komu očitati? Kaj pravite? Ali je res vse to pisanje v duhu pomirjenja, skupnega sodelovanja in stanovske solidarnosti? Gotovo je, da je z objavo teh člankov uprava lista krenila na drugo pot in da ni ostala dosledna uvodni besedi.

Poglejmo pa, kako dosledni svoji besedi so ostali pisci teh člankov. Iz članka »Kongres p. t. t. uslužbencev v Arandjelovcu« tov. Ele Horvatove vam ponovim odstavek njenih besedi, kakšna bi morala biti kritika na kongresu. Ako je ona dosledna svojim izvajanjem, mora biti analogno temu slična tudi njena kritika o delovanju v sekciji. Odstavek se glasi: »Kričanje in način, s katerim bi se dali uveriti delegatje o upravičenosti in nujnosti globljega razpravljanja kakih stvari in važnosti, in nujnost kake stvari se ne podkrepi s tem, če se iznašajo namigovanja brez vsakih stvarnih dejstev. Dobilj smo le vtis, da se vrši nekak boj proti nekaterim osebam uprave in da se hočejo dati nove smernice v pogledu dela centralne uprave. Podano pa je bilo vse s preveliko ostrino, na dolgo in široko, da se je bilo delegatom težko poglobiti in izluščiti pravo jedro. Opozicija, ki stremi za uspehom, mora biti kratka in jedrnata. Trditve naj podpre z dejstvi, opusti naj vsa namigovanja in naj ne iznaša stvari, za katere nima dovolj dokazov, pa bo uspeh si-guren!«

Do tu je vse prav in lepo. Le zakaj se tovarišica Horvatova ne more tudi sama držati svojih smernic? Kje najdemo v njenih člankih trditve podprte z dejstvi? V katerem njenem članku ni namigovanj in kje so dokazi za stvari, katere ona iznaša, saj že v naslednjih odstavkih najdemo namigovanja, ki nikakor niso tovariška in ne delajo časti nameščencem p. t. t. stroke. Številnim odstavkom namigovanj in iznašanj neresničnih stvari, za katere ona sama, ne samo da nima dovoljnih dokazov, marveč nikakih dokazov, sledi zopet odobravanje govora tovariša iz Bjelovara, ki je naglašal, da samo v res popolni slogi bo uspeh. Ali so besede pred tem odstavkom in besede za tem odstavkom pisane v duhu pomirjenja in sloge, to presodite sami. V prvi številki »Dravske pošte« smo razglasili med uslužbence: »še namigovanj ne bomo pustili.« Pa čitajte odstavek, v katerem g. Horvatova opisuje, kako so zagrebški tovariši proslavili prvo svojo tovarišico, ki je dosegla V. skupino: »Pred oči pa mi je stopila slika, ki bi v takem primeru nastala v dravski sekciji. Koliko bi bilo kritiziranja o bahah, jeze in morda tudi pritožb na Državni svet.«

Tudi ta številka se je morala zakesniti!

Recite tovarišice, ali ni to ena najtežjih obsodb celokupnega članstva Dravske sekcije? Ali ni to sumničenje in namigavanje z namero, da se vam pokaže, kako uprava sekcije in njeni funkcionarji ovirajo vaša napredovanja, kar v poznejšem odstavku še enkrat poudarja z besedami: »Komaj se je dosegel dostop v V. skupino za vse p. t. t. uslužbenke, že so se sestavljali pogojni predlogi za doseg te skupine in tovarišice naj bi se povsem izključile od tega napredovanja.«

Težko mi je javno odgovarjati na to klevetanje, ki zasluži, da ga vse članstvo strogo obsodi. Rečem vam samo, da ta trditve tovarišice Horvatove ni resnična. Obrazložitev glede stališča sekcije v tej stvari bom objavil v prihodnji številki kot poseben članek.

Kakor v tem članku tako je tudi v članku »Iz kluba p. t. t. uslužbenk« vse polno nedoslednosti, kjer tovarišica Horvatova sama dela to, kar nekaj odstavkov prej obsoja. Nered sem se pripravil do kakršnegakoli odgovora, ker boriti se z nedoslednostjo nima nikakega pomena. Pa tudi nemogoče je na članke, ki vsebujejo vse polno osebnih napadov, sumničenj in namigovanj, odgovoriti, ne da bi se kršile smernice spredaj omenjene uvodne besede. Članstvu, ki me nagovarja, da je potrebno na vse te napade odgovoriti, sporočam (odgovorjam), da sem storil to prvič in zadnjič, kajti po mojem naziranju je najboljši odgovor na take članke molk — naj gredo v pozabljeno, še preden so zagledali beli dan, ker naši stroki in stanu ne delajo nikake časti. Če bi vam mogel postreči z odstavki člankov tovarišice Horvatove, katerih vsled preosebne napadov uredništvo »Dravske pošte« ni moglo objaviti, odnosno z odstavki iz zapisnika sestanka Kluba p. t. t. uslužbenk, bi vam mogel pač dovolj dokazati, da kljub njeni trditvi, da vodi samo načelno borbo, to ni res. Saj v zapisniku sestanka Kluba predzadnji odstavek dovolj jasno priznava, zakaj je tovarišica Horvatova nasprotnica tajnika sekcije. Njena borba je povsem osebna, saj v zapisniku kluba trdi, da si je zasigurala pomoč pri J. Ž. Z., kjer bo prišla njena borba do uspeha za one tovarišice, ki so članice kluba. S tem je pokazala svoje organizatorične zmožnosti, saj je s svojim razdiralnim delom privedla članstvo v sekciji do tega, da se isto za sedaj deli v tri dele, in sicer v moško članstvo, ženske članice, ki niso članice kluba in ženske članice, ki so članice kluba in ki uživajo njeno zaščito, koristi in zaščito Jugoslovenske ženske zveze. Živela solidarnost! Živela slo-ga! Tovariš iz Bjelovara bi se razjokal nad našo vojsko, v kateri bi bili radi vsi sami generali in razjokal bi se nad našo nedoslednostjo.

(Op. ur. Skozi povečevalno steklo se vidi vse veliko. Je pa tudi veliko ljudi, ki imajo to odliko, da gledajo brez njega, s svojimi očmi, in vidijo pravo sliko.)

Poštar in njegova družina nosita
dobro in ceneno

TIVAR
obleke

Jožica Ludvik — Majšperg:

Naše skrbi

Ob razpisu pošte se zahteva od prosilca poleg drugih dokumentov tudi potrdilo občine, da ima zagotovljen lokal za pošto v kraju, kamor prosi, da ta lokal odgovarja pogojem čl. 15 pravilnika ter da ima poštar po možnosti tudi stanovanje v hiši, kjer je nastanjena pošta.

Pa se pripetj, da je vlomljeno v poštni urad. Komisija ugotovi, da je bil lokal pre-slabo zavarovan: železne oknice so bile prešibke, vrata prelahka ali karkoli. Odnegli vlomilci niso mnogo, ker so našli recimo samo 500 Din gotovine in za kakih 3000 Din vrednotnic. Vse so razmetali, razbili so šipe, pokvarili steno ob oknu itd. Revez poštar, ves nesrečen nad vsem tem neredom naj sedaj nosi še materialno škodo!

Veliko, pretežno breme nam je to! Odzemite ga nam!

Ko sem na primer jaz prišla v ta kraj, sem takoj ugotovila, da sem že tam in tam, recimo v Ptuju, videla drugače opremljene in zavarovane poštno lokale. Želela sem si, da bi bila tudi moja pošta urejena kar najlepše in najboljše, pomagati si pa nisem mogla, saj mi je bilo vse premoženje zaprto v kovčegu. In tudi sicer: kako naj uradnik, s svojimi skromnimi denarnimi prejemki utrjuje tujo hišo?! Kako dolgo mu bo dano živeti v njej?

Če občina izda uradno potrdilo, da lokal odgovarja varnostnim predpisom, bi bilo pričakovati, da bo poštar razrešen stvarne odgovornosti v slučaju event. vloma.

Menda je bilo lani spomladi. Še ves svež mi živi spomin na tisto vetrovno noč.

Svojo sobo imam zraven urada in vsako noč na stečaj odprta vrata med obema prostoroma.

Lahno, enakomerno trkanje me je prebudilo iz spanja. — Kaj je to? — Prisluhnem: Malo poneha, pa spet začne.

Vlomilci, brez dvoma vlomilci!

Prižgem luč. Grem skozi poštni urad in čez hodnik klicat gospodarja.

Pregledala sva vse pred hišo. Nobenega sledu nabijanja ali vrtanja. In vendar sem tako jasno čula! Obšla sva vso hišo. Da preženeva nepridiprave, je gospodar še dvakrat ustrelil v zrak.

Spala nisem potem vso noč. Na posteljno omarico sem postavila luč in sem čakala. — Minilo je že kaki dve uri, ko sem spet zaslišala: pik, pik, pik... Kaj je vendar to?! — Pa je takoj utihnilo. Samo kri mi je pognalo v glavo, da sem spet v sencih čutila srce.

Zjutraj sem šla, da ugotovim, kaj je moralo biti. Po dolgem raziskovanju sem našla, da je bil izruvan tisti kavelj, s katerim podnevni pripremo oknico na steno in samo za silo sem ga zopet z vrvico privezala. Kadar se je močneje zagnal veter, je tolkel z njim ob leseno oknico.

To je bil torej tisti nemir, tisti strah, ki me je mučil vso noč!?

Težak in odgovoren je naš poklic. Niti ponoči se ne moremo znebiti skrbi!

Zavedamo se svetosti prisege. — Svoja »poštna kraljestva« čuvamo kakor zenico v očesu, zato je naša želja in prošnja, da se nam odvzame ta skrb, da nas odrešite gmotne odgovornosti za škodo, nastalo po eventualnem vlamu.

Razmere pomožnega osebja pogodbenih poštarjev

V prejšnji številki »Dravske pošte« se gospod kontrolor Staut Srečko toplo zavzema za nas odpravnike. Za njegov dobri in lahko izvedljivi predlog, za njegovo prizadevanje in trud, se mu udruženje odpravnikov toplo zahvaljuje. Samo da bi seme padlo na rodovitna tla! Da se ta načrt izvede, je treba polnega razumevanja predpostavljenih za nas, najbednejše med bednimi.

Mislím, da sem kot ptt. odpravnica popolnoma upravičena podati in razložiti razmere, v katerih živimo. Vsak dan dobivam pisma od tovarišev in tovarišic. Obupna in polna so mržnje do vsega, kar ni pravica.

Mladi, polni upov in nad smo stopali v življenje in v dveletno brezplačno vežbo. Po vežbi in prestanem izpitu pa smo ostali na cesti, brez kruha in najpotrebnejšega za življenje.

Da mi ne moremo sedaj biti na cesti med brezposelnimi in čakati pet do osem let na vrsto, da zasedemo pog. pošto, je razumljivo. Nas odpravnikov je vseh skupaj okrog

80. Letno je razpisanih največ 12 pošt in še te se zasedajo z nekvalificiranimi močmi.

Ni čuda, da ne vidimo nikake bodočnosti. Zato naj se nam dá možnost, da nas nastavijo v državnih službah, pa četudi z najskromnejšo plačo, samo da se bomo sami preživljali.

Pričakujem, da se bodo oni, ki jedo bel kruh, zavzeli za predlog g. kontrolorja Stauta, da ne bomo primorani kljub pomanjkanju osebja zahajati v posredovalnice za služkinje.

Selan Anica
ptt. odpravnica, Ljubljana.

Ugodno boste kupili dobro blago za moške, ženske in otroške obleke v Ljubljani v trgovini

Lingarjeva ul. **R. MIKLAUC „PRI ŠKOFU“** Pred Škofijo 3

S sestanka

Pododbora društva p. t. t. zvanilčnikov in služiteljev v Mariboru, ki se je vršil dne 27. julija 1935 v društveni sobi glavne pošte

Sestanka sta se tudi udeležila predsednik banov. sekcije tov. Sojer Anton in sekcijski blagajnik tov. Krese Franc.

Predsednik pododbora tov. Šerbec je pozdravil tovariša iz Ljubljane in vse navzoče ter podal besedo predsedniku sekcije tov. Sojerju, ki je obrazložil vse društveno delovanje banovinske sekcije in centralne uprave.

O delovanju banovinske sekcije je poročal, da se je odbor dovolj brigal za društvene zadeve, naj si bo v Ljubljani kakor tudi s centralno upravo.

Odkar je samostojno naše društvo, vidno narašča članstvo, posebno sedaj, odkar je izšel odlok ministrstva, da ne smejo biti udruženi zvan. in služ. v »Udruženju pošt-nih tel. in telef. službenikov«. Treba je samo vztrajnosti, enotnosti in požrtvovalnosti, da si ustvarimo Udruženje, katerega član mora biti vsak poštni zvan. služ. in dnevničar. Dolžnost zavednih ulužbencev je, da se organizirajo v svojem udruženju, kamor spadajo po činu in službi ter s tem ščitijo naše interese.

Nadalje je poročal predsednik tov. Sojer o delovanju centralne uprave. Bil je pozvan na širšo sejo v Beograd ter se udeležil z zagrebškimi uslužbenci tudi romanja na Oplenac, kjer se je v imenu Dravske sekcije poklonil blagopokojnemu viteškemu kralju Aleksandru.

Centralna uprava si prizadeva na vse načine rešiti naše težnje, zlasti glede napredovanja služiteljev s šolsko izobrazbo za zvanilčnike, napredovanja dnevničarjev za služitelje itd. Bile so predložene resolucije ministrstvu potem delegacij. Merodajni so obljubili, da se bodo, kolikor bo mogoče, upoštevale.

Glede službene obleke je poročal tov. Sojer, da se je na širši seji v Beogradu razpravljalo, da namerava ministrstvo izplačevati denarni pavšal namesto služb. obleke v naturi. Centralna uprava banovinske sekcije kakor tudi pododbori so pa mišljenja, da se zahteva službena obleka v naturi. Če bi pa ministrstvo vztrajalo, se moramo odločno držati tega, da se s pavšalom izpod 700.— Din v današnjih časih ni mogoče lepo in pošteno oblačiti.

K temu se je oglasil tovariš Kumwald ter omenil, da pismonoše največ obleke raztrgajo, ker morajo biti med občinstvom vedno dostojno oblečeni, dočim imajo uslužbenci v notranji ali ambulančni službi lahko na sebi halje ter se ta čas službena obleka kolikor toliko prihrani.

Na sestanku Pododbora Maribor je članstvo zahtevalo službeno obleko v naturi in sicer redno izdajo. Mislím, da bo večina uslužbencev s tem zadovoljna.

Tov. Sojer je še poročal glede Poštnega doma. V gospodarskem pogledu smo precej zaostali. Treba bo skupnosti in delati na to (ker imamo skupno interese z uradniki), da bomo tudi mi prispevali za Poštni dom.

Nadalje je poročal predsednik Sojer o izdatkih sekcije, ki v bodoče niti bolniških podpor ne bo mogla izplačevati v tej višini, ker presegajo izdatki dohodke. Temu je krivo pomanjkanje osebja. Od prenaporne službe ljudje bolehalo ter zahtevajo po pravilniku bolniške podpore. Ako bo šlo to tako naprej, ne bo zadostovala članarina mesečno 7.— Din in se bo morala povišati ali se pa bodo podpore znižale.

Kar se tiče našega glasnika, zahteva članstvo, da se tiska v Ljubljani, ne pa v Beogradu.

Glede posmrtnega društva »Dobrota« je poročal tov. Sojer, da je društvo prispevke sorazmerno po starosti moralo zvišati. Zardi tega poviška se ni treba razburjati, ker so prispevki tako minimalni, da ne bo od starejših nobeden toliko vplačal, kolikor bodo njih svojci posmrtnine prejeli. Glede posojil od Dobrote bo sestavljen pravilnik tako, da bo tudi društvo »Dobrota« dajalo članom posojila po ugodnih pogojih.

Nadalje je poročal predsednik, da bo tudi naše društvo prejelo 1 odstotek čistega dobička od poštne hranilnice, in sicer na podlagi števila članov.

Tov. Sojer je zaključil svoje poročilo ter se zahvalil vsem navzočim za udeležbo.

Tovariš predsednik Šerbec je prečital nekaj došlih dopisov ter poročal naslednje:

Ker je v Mariboru pomanjkanje osebja posebno na glavni pošti, zahtevajo pismonoše, da se društvo zavzame za to, da se nekateri pismonoše razbremenijo, ker morajo nekateri dostavljati celo v dveh rajonih.

Tudi selska dostava I je že en mesec ukinjena ter hodijo stranke na pošto zjutraj, s čimer nadlegujejo uslužbence pri razdeljevanju pošte. Zato pa mora pismonoša v prostem času, in sicer ob nedeljah dostavljati denar in kasirati za Radio in poleg tega še izpraznjevati nabiralnike v tem okraju. Občinstvo se tudi zgraža, da je sedaj v sezonskem času dostava ukinjena, zaradi česar znatno trpi tujski promet.

Kar se tiče starih doslužbenih moč, jih je prosil, naj prosijo za pokoj, ker samo oni največ bolehalo, vsled česar trpijo največ mlajše moči.

Tov. Šerbec je nato zaključil sestanek.

Ela Horvatova, Ljubljana:

Belo-modra knjižnica

Med ptt. uslužbenkami je še malo znana »Belo-modra knjižnica«, ki je ženska založba. Njen namen je, da podpira in vzpodbuja k delu slovenske pisateljice ter širi prosveto slovenske žene. Založba »Belo-modra knjižnica« deluje še osem let kot odsek PKD Atene, ki je članica Jugoslov. ženske zveze v Ljubljani.

Založba je izdala v tem času že 17 knjig, vendar se mora zaradi splošne gospodarske krize, zlasti v zadnjih letih, zelo boriti za obstanek. Riziko ob izdaji vsake knjige je v resnici velik, posebno zato, ker je treba kriti stroške izdaje vsake knjige šele z izkupičkom knjige.

Da bi bilo mogoče započeto delo nadaljevati, je zasnovan naslednji načrt:

Za to našo založbo bi bilo treba pridobiti zadostno število podpornega članstva, ki bi plačevalo letno 24 Din podporne članarine, prejemale pa zato vsako leto brezplačni knjižni dar, to je najmanj 1 knjigo naše redne izdaje. Vrh tega pa bi članstvo uživalo še to ugodnost, da bi si lahko nabavljalo vse izredne publikacije in knjige, ki so do sedaj izšle v tej založbi, po izjemni ceni. Kot prvo knjigo dobi podporno članstvo za leto 1935 knjigo Mare Lamutove: »Breze in bori«, za leto 1936 se pa napoveduje izbrano delo Vide Jerajev v uredbi prof. Arje Borštnikove.

To podporno članstvo naj bi pridobile zapupnice v posameznih krajih, imenovane poverjenice. Da bi izvirna slovenska knjiga našla pot tudi v skrite in oddaljene koticke naše zemlje, bi morali imeti tako poverjenico v vsaki občini. Ako bi našle dovolj zavednih žena ter bi naša akcija uspela, bi naložile en del dohodkov kot nedotakljiv tiskovni sklad. Z obrestmi sklada bi se kasneje izdajali redno duševni proizvodi ženskih književnic. Tako bi zraslo iz naše skupnosti nekaj trajnega za prosveto žene.

Vsak začetek je težak, zato moramo tudi ptt. uslužbenke podpreti pomembno žensko akcijo z vsemi svojimi močmi. Kakor najde in bo vedno našla ptt. uslužbenka razumevanje in podporo v borbi za izboljšanje svojega položaja pri vseh ženah, včlanjenih v Jugosl. ženski zvezi, enako moramo imeti tudi me razumevanje za težave in delo drugih ter jih vsestransko podpirati.

Želela bi, da bi se v vsakem poštnem okraju javila vsaj ena p. t. t. uslužbenka, ki bi prevzela poverjeništvu za dotični okraj. Upam, da bom s tem vabilom imela uspeh. Poverjenice posameznih krajev naj se javijo z dopisnico na moj naslov. Vse poverjenice javim JZZ., od katere dobe nato sporočilo s seznamom vseh oseb dotičnega okraja, ki so že stalne odjemalke omenjene knjižnice. Z istimi bi se nato dogovorile o nadaljnjem delu. Priporočam tudi vsem p. t. t. uslužbenkam, da postanejo članice omenjene založbe za nizko letno članarino 24 Din. Vsako leto prejmejo po eno lepo knjigo naših pisateljic, poleg tega pa bodo omogočile izdajanje knjižnih del naših pisateljic. S skupnimi močmi bi se gotovo posrečilo pridobiti čim več podpornega članstva, s čimer bi pripomogle uresničiti namen edine ženske založbe v naši domovini, »Belo-modre knjižnice« v Ljubljani, poživiti prosveto slovenske žene ter podpirati izdajo izvirnih slovenskih književnih del.

V naši banovini imamo 373 občin in 4 avtonomna mesta. Ako bi s skupnim sistematičnim delom dosegle v začetku vsaj toliko, da zberemo v občinah do 2000 prebivalcev zanesljivo vsaj 5 podpornih članic, v občinah nad 2000 prebivalcev pa 10 podpornih članic, bi bil prvi temelj že položen.

Prijave vseh onih, ki bi bile voljne sodelovati pri tej važni kulturni ženski organizaciji, naj se pošljejo na moj naslov.

Knjiga »Breze in bori« je že natisnjena in bo takoj ob prejemu nakazila dostavljena po želji načelnice.

Na poziv v »Dravski pošti« so poslale obveznice notranjega posojila zadruga »Poštni dom« naslednje tovarišice:

Cecilija Abramova Kamnik, s pripombo: »Na poziv kluba p. t. t. uslužbenk v »Dravski pošti« pošiljam obveznico za 500 Din, katere na poziv tovarišev nisem hotela dati, ker isti nimajo dovolj razumevanja za naše težkoče. Izjaviti pa moram, da imamo v osebi sedanjega poslevoedečega predsednika zadruga, tovariša Urbančiča, najboljšega zagovornika naših stremeljenj, ki nam z nasveti vedno stoji ob strani. Delo takih oseb pa bomo tovarišice vedno podpirale. Uverjena sem, da bo zadruga »Poštni dom« izpeljala tudi to, da se bo v »Poštnem domu« začela prava družabnost, tako da se bo v njem vsak p. t. t. uslužbenec počutil kakor doma.«

Druga darovalka je tovarišica Kandare Tatjana iz telefonske centrale v Ljubljani. — Tretja: Lenart Amalija, starešina pošte Št. Vid in četrta: Marica Kolarjeva iz blagajne pošte Ljubljana 1.

Dve basni

I.

Ker tudi že živalim huda prede, prišla lisica je na tole bistro misel: — Izdajala bom list, da vsak na njem bo visel, ki vsem pomagal bo, in da bo konec bede. Program? Nu, neodvisen list, da v njem lahko odkašljaj se bo vsakdo, kakor mu ljubo. Odkod denar? Hm, naročnina in oglasi! In urednik? Osliček, pa bo šlo počasi! Konzorcij: medved, jazbec, volk in jaz! Razklepetala ga bo kajpak sraka, da segel mu bo glas v deveto vas. In nemogoča bo izguba vsaka. — Tako je list izhajati začel... Ker volk v njem pa samo je tulil, osel rigal, petelin kokorikal, zajček z uhlji migal, ker vidra brigala se je samo za ribji rod, lisica za kokošji, medved za medu se sod, jezili so se, češ da ni za nič, da kriv pa le je urednik, ker ni pač tič... In zopet vsak po svoje je živel.

II.

Več imenitnih kuharjev in kuharic se zbralo je krog lonca ter sklenilo, da tako juho bodo skuhal, ki bo za samo ljubo zdravje, v kateri bo samo dišavje, okusno že tako, da zmanjkalo bo žlic. Pa so začeli, krog lonca se vrteli. Ta vrgel v krop je peteršiljčka malo, ta majarončka, tretji pa korenčka, in brihtna gospodična Lenčka čebulce, česna strok in pa drobnjaka. Ščepec žafrana, paprike in popra in za spoznanje kopra še dodalo je nekaj pridnih rok, da vsaka imela svojo bi zaslugo. In zadišalo vse je naokrog. Ko pa nekdo je hotel juho osoliti, zagnali vanj so se kot eden, vsi srditi, češ da po soli bi samo jih vilo, ker je samo za glavo, ne za drugo.

Nelit.

Osebne vesti

Premeščeni so: Serbedija Milan, p. t. inšpektor V. skupine, od pošte Ljubljana 2 v ministrstvo za promet k upravi pošt in telegrafov v Beograd;

Serbedija Gvozdenija, višji p. t. kontrolor VI. skupine, od pošte Ljubljana 1 v Beograd h glavnemu telegrafu;

Pešić Nikodija, pomož. p. t. činovnik IX. skupine, od pošte Beograd v Celje;

Ornik Marija, p. t. zvaničnik II. skupine, od pošte Slovenjgradec k pošti Trebnje.

Postavljena sta: Horvath Ernest, za dnevničarja-zvaničnika pri pošti Rogaska Slatina;

Dular Franc, za dnevničarja-služitelja pri pošti Vič.

Ostavko na državno službo sta podala: Wirth Marija, p. t. služiteljica II. skupine pri pošti Št. Ilj v Slov. goricah in

Levec Viljem, dnevničar-služitelj pri pošti Vič.

Poročili sta se: Gačnik Mihaela, p. t. manipulant IX. skupine pri pošti Maribor 1 s Krautom Francem, carinskim deklarantom in

Novak Gizela, p. t. zvaničnik III. skupine pri pošti Ljubljana 1 s Smielowskim, Robertom, arhitektom.

Umrl je: Kaffou Adolf, višji p. t. kontrolor VI. skupine pri direkciji pošte in telegrafa v Ljubljani.

Napredovali so: Gabrovšek Franc, zvaničnik-čuvar t. t. linij I. skupine za pomožnega p. t. tehničnega manipulanta X. skupine pri gradski t. t. sekciji v Ljubljani;

Slapar Marija, p. t. zvaničnica III. skupine za pomožnega p. t. manipulanta X. skupine pri pošti Trbovlje 1;

Smogovec Marija, Šmuc Iva, Kušar Josipina in Butala Katarina vse p. t. zvaničnice III. skupine za pomožne p. t. manipulantke X. skupine pri pošti Ljubljana 1.

Za vežbenca pri pogodbeni pošti sta sprejeta: Tavčar Franc pri pošti Golnik in Rostohar Ana pri pošti Leskovec pri Krškem.

Pomenki ljubljanskih p. t. zvaničnikov in služiteljev

A: Ali si že slišal o veliki spremembi?

B: O, slišal, pa saj jih je bilo že več.

A: Nu, in kako jo bomo pozdravili?

B: I, kako! Delali bomo kakor doslej, pošteno in vestno; raznašali bomo pisma, dostavljali pakete in denar, vozili ambulanco in tako naprej. Tako pa ne, kakor tisti, ki je ob prejšnji spremembi vpil na vse grlo »hozana«, kaj kmalu nato pa: »križaj ga!«.

A: Ti, ali smo res društvo požeruhov?

B: O, kajpak, zato je pa predsednik tako rejen.

A: In tisti, ki to pravi, ali bo še dolgo med nami.

B: Pravijo, da ne. Sedaj je v odboru nekega pravkar ustanovljenega društva in bo sigurno iz našega izstopil, da bo lahko v svojem uveljavil take manire.

A: Ti, ali je »Pevsko društvo pt. zvan. in služ.« v Ljubljani tako premožno?

B: Zakaj?

A: Ker si misli kupiti zastavo.

B: Beži, pa menda ne iz članarine. Saj je tudi naše društvo zvaničnikov in služiteljev kot tako že mislilo na zastavo, pa je to zadevo zaradi pomanjkanja denarja odložilo. Če hočeš zastavo, si jo pa že moraš kupiti za svoj denar; kaj boš korakal za zastavo, ki so ti jo drugi kupili! Morda bomo pa o tej novi zastavi še kaj več slišali in imeli priliko prispevati za kakšen žebelj.

A: Ali si ga slišal, kako bi nas rad učil slovensko?

B: Slišal. Slišal sem ga pa tudi, kako rad se sam postavi, da zna — dajč pohrusten.

Ako želite

biti z dobrim blagom postreženi, preskrbite si blago za ženske in moške, kakor vse druge potrebščine pri

Janko Češnik-u

modna manufakturna trgovina

Ljubljana

Stritarjeva ulica
Lingarjeva ulica

Poštariji pri nakupu
10% popusta!

Poštni dom

V zadnji številki »Dravske pošte« smo obljubili objavo celotnega govora, ki smo ga slišali iz ust g. podpredsednika na slavnostnem občnem zboru zadruga Poštni dom. Ta govor bo marsikoga zanimal, ker je v njem podan ves historijat doma, od njegovega zasnutka do otvoritve.

Gospod podpredsednik Karel Urbančič nam je povedal tole:

Spoštovana gospoda! — Dragi tovariši in tovarišice!

V kratkem poročilu vam hočem podati bistvenejše podatke o postanku in razvoju zadruga »Poštni dom«.

Vsi, ki vas je zalotila v zrelejši starostni dobi vihra svetovne vojne, se boste spominjali, da je med vojno v splošnem prenehalo vse kulturno, stanovsko in gospodarsko delovanje raznih ustanov in organizacij. Kmalu po prevratu se je pa začelo to delovanje krepko oživljati. Kakor so si začeli prebivalci v po vojni opustošenih krajih postavljati svoje nove domove, tako so tudi organizacije začele obnavljati svoje delovanje. Med prvimi smo bili poštarji, ki smo začeli zbirati in združevati razkropljene poštne uslužbenke, ker smo se zavedali važnosti in resnosti časov, ki so imeli nastopiti v bodočnosti in ki nas niso smeli zalotiti nepripravljenih.

Po težkih prilikah smo se združili poštarji na ustanovnem občnem zboru dne 16. maja 1919 v Zvezi poštne organizacije za Slovenijo. Imeli smo tedaj potrebno organizacijo, ki pa je bila brez vsakih denarnih sredstev. Vodstvo organizacije je uvidelo, da je stanovski organizaciji zasiguran trden obstoj le tedaj, če se postavi na gospodarski temelj, da more članom poleg stanovskih in moralnih uspehov nuditi tudi gospodarsko in socialno pomoč.

Ljudje so bili po vojni lačni, skoro goli in bosí. Beda je bila na vrhuncu. Ob takih težkih gospodarskih in socialnih razmerah je boljševoška agitacija sijajno uspevala. Vsakdo, ki se spominja, kako draga so bila takrat živila, obleka in obutev in druge najpotrebnejše življenjske potrebščine, ve, da so bile za državne uslužbenke nedosegljive ob takratnih skromnih kronskih plačah, ki so z vsakim dnem izgubljale na kupni moči. V ilustracijo takratnih težkih razmer za državo ne nameščence naj omenim, da je n. pr. postrešček neprimerno več zaslužil, kakor višji državni uradnik.

Vlada je imela takrat z urejevanjem notranjih razmer toliko posla, da ni posvetila zadostne pažnje težavam svojih nameščenec. Pripuščeni smo bili sami sebi. Da kolikor mogoče olajšamo bedo in zajezimo širjenje boljševozma in ublažimo veliko nezadovoljnost članstva, smo ustanovili gospodarski odsek, ki nam je preskrboval živež, kurivo, obleko in obutev po nizkih cenah in na mesečna odplačila. Da se ublaže katastrofalni udarci ob smrtnih primerih, smo ustanovili odsek za izplačevanje ob smrtnih podpor.

Delovanje stanovske organizacije in obeh prepotrebni odsekov je pa bilo zelo oteženo, ker nismo mogli zaradi težke stanovanske krize prav nikjer dobiti primernih prostorov. Potikali smo se in iskali zavetja na glavni pošti, pri poštne filijalkah in na direkciji, ki pa je bila sama takrat raztresena na petih krajih v mestu. Stanovanjska stiska nas je prisilila, da smo v letu 1921 ustanovili odsek za gradnjo poštne doma, v katerem naj bi imele svoje prostore vse poštne, stanovske, gospodarske in socialne organizacije. Brez primernih prostorov je bil

vsak večji razmah organizacij izključen. Požrtvovalni tovariši in tovarišice so začeli zbirati prispevke za poštni dom. Prva, ki se je izkazala z lepim zgledom, je bila takratna blagajničarka, gdč. Karla Modičeva, ki je darovala odseku 3000 kron. Njenemu zgledu so sicer sledili še drugi z večjimi in manjšimi prispevki, vendar pa je šlo zbiranje denarnih sredstev prepočasi. Vso akcijo je bilo treba postaviti na zadržno podlago, na kateri bi hitreje prišli do zaželenega cilja. Sestavil se je pripravljalni odbor pod predsedstvom takratnega tovariša Rozmana Rudolfa, katerega je kmalu nadomestil tovariš Čampa Joško. Ta odbor je imel nalogo, da sestavi pravila za zadrugo »Poštni dom« in skliče ustanovni občni zbor. Pripravljalni odbor je končal svoje delo dne 10. oktobra 1926, katerega dne se je vršil ustanovni občni zbor današnje zadruga »Poštni dom«.

Prvo načelstvo kakor tudi vsa naslednja so razvila živahno agitacijo za pristop v zadrugo. Zbirali so se prispevki med poštne uslužbenke, vpeljali so se odkupni bloki, razpisalo se je notranje posojilo potem obveznic po Din 500.—, priredile so se tri efektne loterije, ki so se lepo obnesle in razne druge prireditve. Idealizem in požrtvovalnost poštarjev sta se z ozirom na skromne plače sijajno obnesla.

Prvi korak k realizaciji namena je napravila zadruga na seji dne 23. januarja 1929, na kateri je odobrila nakup parcele, na kateri stoji danes Poštni dom, v izmeri 880 kvadratnih metrov, za ceno po Din 80.— za kvadratni meter. Stavbišče je bilo prej last Strojnih tovarn. Drugi korak v tem pogledu je napravila zadruga v letu 1931 z razpisom natečajne nagrade za idejne osnutke in proračun zgradbe. Stavba je bila takrat zamišljena v večjem obsegu, ki bi imela veliko dvorano, restavracijo ali kavarno in konvikt za dijake podeželskih poštarjev. Stavba v takem obsegu je bila z inventarjem proračunjena na okroglo 1.500.000 Din.

Ti načrti so se pa morali odložiti, ker je bilo takrat na razpolago samo okroglo 600.000 Din in ker zaradi nastale denarne krize ni bilo upati, da bi se moglo dobiti večje posojilo.

Po drugem načrtu, ki bi omogočil stavbo v mejah razpoložljivega kapitala, so predlagali strokovnjaki, naj bi se zidal Poštni dom v dveh etapah. Najprvo bi se zgradil del trakta ob Tyrševi cesti v dolžini 16 m in ne v celi dolžini stavbišča, ki meri 24 m, drugi del pa bi se zgradil pozneje ob Smoletovi ulici, ko bi se zbrala primerna vsota.

Proti gradnji v dveh etapah so se pojavili tehtni pomisleki, ker bi bila stavba v navedenem obsegu ob Tyrševi cesti pretesna in bine mogla služiti zaželenemu namenu. Kdaj in ali bi se sploh mogel zidati drugi trakt ob Smoletovi ulici, je pa bilo veliko vprašanje.

Pojavili so se tudi predlogi, naj bi se kupilo kako posestvo za letovišče, vendar se je pa večina članstva odločila za postavitev

Poštne doma, in sicer glede na projekt centrale stanovske organizacije v Beogradu, da bo ona zgradila letovišče v Sloveniji in pa glede na to, da se je zbral denar z edinim namenom, da se postavi poštni dom, ki bo v korist vsem poštarjem Dravske poštne direkcije.

Sedanje načelstvo, izvoljeno dne 6. avgusta 1933, se je energično oprijelo dela v smislu sklepa občnega zbora, da se čimprej izvrši namen zadruga. Naloga je bila dvakrat težka. Dopolniti je bilo treba razpoložljivo glavnico za primerno stavbo, ki bi odgovarjala svojemu namenu in zgraditi dom. Z veliko energijo in požrtvovalnostjo se nam je oboje posrečilo. Izvedli smo loterijo, ki se je sijajno obnesla. Razpoložljiva glavnica se je zvišala na okroglo 710.000 dinarjev. Denar je bil k sreči varno in likvidno naložen pri Gospodarski zadrugi poštne nameščenec v Ljubljani in v Mariboru ter pri Poštni hranilnici. Ako prištejemo k temu znesku še kupnino za stavbišče in stroške, se je nabrala lepa glavnica v znesku okroglo 800.000 Din.

Sklenili smo, da zgradimo dom ob Tyrševi cesti v mejah zbranega in razpoložljivega kapitala. Razpisali smo gradnjo na podlagi načrtov, ki jih je po naših predlogih izvršilo staybno podjetje g. Mavriča, kateremu smo zgradbo tudi kot najnižjemu ponudniku oddali. Stavba z zemljiščem, hodnikom in ograjo velja okroglo Din 800.000.—. Mirno lahko rečem, da je stavba danes glede na porast cen stavbišč in glede na zmerne stavbne stroške vredna 1.000.000 Din. Prva lopata se je zasadila 17. avgusta 1934. Do jeseni je bila stavba pod streho in je v sirovem stanju prezimila.

Ni to velika, reprezentativna palača, vendar pa je dovolj velika in prostorna in praktično zgrajena z zdravimi in svetlimi prostori, da popolnoma odgovarja svojemu namenu. Ta ali oni pravi, da bi se morala zgraditi velika dvorana, češ da je malo čudno, ker imamo svoj dom, občni zbori pa se morajo vršiti izven doma. Bilo bi prav lepo, če bi imeli tudi veliko dvorano na razpolago, a taka dvorana bi bila zgrajena le na škodo drugih prostorov in bi prevrgla vso donosnost stavbe. Vsak uvideven človek bo priznal, da smo pametno napravili, ker nismo zgradili dvorane, ker je boljše, da ima vsaka organizacija enkrat v letu svoj občni zbor izven doma, kar stane prav malo ali pa nič, kakor da bi se morali zaradi dvorane zadolžiti, dočim bi dvorana skoro celo leto prazna zevala. Kakor vidite, tudi tale sejna dvorana zadošča za manjše občne zборе in sestanke. Velika dvorana pa se bo še vedno lahko zgradila, če bo denar na razpolago in če bo to potrebno.

(Dalje prihodnjik.)

ZAMENJAVA.

Kateri zvaničnik, služitelj ali služitelj-dnevničar v bližini Ljubljane, Dolenjske ali Notranjske bi zamenjal svoje službeno mesto s službo v Dobrni pri Celju.

Lampret Jože, dnevničar-služitelj, Dobrna pri Celju.

Manufakturna trgovina FABIANI & JURJOVEC Ljubljana, Stritarjeva ul. 5

priporoča svojo veliko izbiro manufakturnega blaga za dame in gospode.

Poštni uslužbenki proti gotovini znaten popust.